

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

กิเลสอยู่ใต้อำนาจของธรรมทั้งนั้น

(เทศน์ที่ทำเนียบรัฐบาลดีมาก) อ้อ นั่นเทศน์ย่อ ๆ มันจามมันไอเสียก่อนยุ่งไปหมด แล้วพอดีเขามีวาระ ๆ แต่วาระเทศน์เขาไม่ได้กำหนดวัน คือเขาไม่ได้กำหนดเวลา เขามีเวลาไปนั้น ๆ ไปถึงเทศน์เขาไม่บอกเวลา หลังจากเทศน์แล้วเขาก็ต่อไปเลย เราก็รู้เองก็เราผ่านมาสักเท่าไรแล้ว เขาไม่บอกก็เพราะเขาเกรงใจนั่นเอง เลยเทศน์ตามอัธยาศัย เราก็เทศน์อย่างมากไม่เลย ๓๐ นาที เท่านั้นแหละ ทั้งไอทั้งจาม เทศน์ย่อ ๆ นิดเดียวไม่มากแต่เป็นคติดี (ฟังดีมากครับ เป็นธรรมชาติที่สุด ฟังไป ๆ พอบอก เอ๊ะ ถึงไหนแล้วก็บอกใหม่ได้ คือว่าลืมก็ถามว่าถึงไหนแล้ว แล้วคนบอกก็ตอบไม่ได้ อย่างนี้เป็นธรรมชาติมาก) ก็อย่างนั้นแล้ว เรียกว่าธรรม

ฟังเอานะ ธรรมนี้จะตรงไปตรงมา ไม่มีเหลี่ยมล้ำต่ำสูงอันนั้นอันนี้ไม่มี ธรรมจะตรงไปเลยเรื่อย ฟังเอานะ ภาษาธรรมเวลาหลงตาเทศน์ให้ฟังให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย นี้เป็นเทศน์ภาษาธรรมล้วน ๆ เราไม่เคยคำนึงไม่คิดว่าดูว่าด่าว่าเด็ดว่าชาดว่าสกปรก โสมมอะไร ไม่เคยคิด ข้อเปรียบเทียบเข้าไป ๆ กับสายธรรมที่เดินเท่านั้นเอง ไอ้เรื่องที่จะคิดอย่างในโลกเขาเอามาขี้ขี้ขำ ท่านเทศน์ดูท่านเทศน์ด่า ท่านเทศน์อย่างนั้นอย่างนี้ เขามาขี้แล้วก็ดมกัน จมูกเขานั้นแหละดมไม่ใช่จมูกเรา ช่างหัวเขาซี เราเทศน์ไปแล้ว เราก็ผ่านไปเรื่อย ประกอบกับเรื่องธรรม ๆ ไปเรื่อย ๆ เราไม่เคยคิดว่าดูว่าด่า หรือว่าเด็ดว่าชาด ว่าสกปรกอะไร ไม่มี เรื่องธรรมไม่มี จะมีแต่ความจริงล้วน ๆ มีข้อเปรียบเทียบมีน้ำหนักเทียบกับอะไร ๆ มันจะมาทันที ๆ ไปพร้อมกันเลย นี้เรียกว่าภาษาธรรม

วันนั้นก็แยบออกบ้างไม่ใช่หรือ ภาษาป่า ภาษาธรรม ตรงไปตรงมา เรียกว่า ภาษาเชื่อภาษาป่าเข้าใจไหม แต่เราไม่บอกว่าเราเชื่อ เพราะเขาทราบแล้วว่าเราเชื่ออยู่แล้ว เข้าใจหรือเปล่า วันนั้นคนก็มาก ที่สนามหลวงแน่นหมดเลยแหละ แต่เรามาคิดนิดหนึ่งไม่คิดมากแหละว่า คนมากอย่างนี้ ธรรมดางานต่าง ๆ ทั้งหลายทั่ว ๆ ไป ไม่ได้หมายถึงเราไปเทศน์นะ ทั่ว ๆ ไปทั้งหลายเสียงมันมีจ๊อแจเป็นธรรมดา แม้ตั้งแต่ในงานศพ สองคนไปส่งเสียงเจี้ยวจ้าว ๆ ใส่เสียงเปรี้ยงหลงทิศไปเลย นั่นเห็นไหมล่ะ มันมาคุยกันหรือไม่ได้มาฟังเทศน์หรือ

กำลังเทศน์อยู่นั้นเปรี้ยง ๆ หันทีเดียวก็ใส่เปรี้ยง ๆ กลับมาก็เทศน์ใหม่ไปเรื่อย พวกนี้มันมาคุยมาไม้กันอะไร มันเอาทุกซ์มาระบายกันนี้ มันไม่ได้มาฟังเทศน์ฟังธรรมนะ ใครมีกอกทุกซ์ที่ไหนหอบกันมา ๆ ระบายต่อกัน คนนั้นทุกซ์แ่งนั้น คนนี้ทุกซ์แ่งนี้ เอาสุขมาอวดกันมันไม่มีพวกนี้แหละ จะเทศน์เรื่องธรรมเรื่องความสุขให้ฟังมันไม่ยอมฟัง

ชัดเปรี้ยว ๆ เสริ่งแล้วก็หันไปเรื่องธรรมไปอีก ไปเรื่อยเลยอย่างนั้นแหละ เป็นกรุงเทพ แหละจะเป็นที่ไหน วัดธาตุทองวัดเก่ง ๆ นั้นแหละ ชัดเสียเปรี้ยวหลงทิศไปเลย อย่ามา เล่นกับพระป่านะ เอาจริง ๆ เปรี้ยวคอขาด-ขาดไปเลย จะไปสนใจกับใคร เรื่องธรรมนี้ เหนือทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว มันมาเล่นกับธรรมเห็นเป็นข้าหมูราชั้หมาแห้งไปได้หรือ เอา เสียบ้างซิ

(ไปเทศน์ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก็ดี คนก็มากมาย) ไม่ว่าที่ไหนแหละ เทศน์ คนมากทุกแห่งนั้นแหละ นั้นเขาก็มาถามปัญหาข้อหนึ่ง อย่างนั้นละถ้ามีคนถาม ปัญหานั้นได้คิดนะ แต่เราเทศน์ทั่วประเทศไทยนี้เรียกว่าบกพร่องทางการถามปัญหา คือการเทศน์มันไปกลาง ๆ การถามปัญหามันชอกแซกตามความรู้ความเห็นของเจ้า ของปัญหา ใครคิดอย่างไรถามมาก็ตอบกันแบบนั้น ๆ วันนั้นยังจำได้อยู่ ที่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เทศน์จบลงแล้วเขาถามว่า เอ้ เผาศพกิเลสผ่ายังไง ก็นั่นละ ซิไม่ใช่ผู้ตั้งใจภาวนาเผาศพกิเลส ท่านภาวนาท่านเผาศพกิเลสท่านก็รู้เรื่องเผาศพกิเลส ละซิ เราไปที่ไหนเห็นแต่กิเลสเผาศพคน ชัดเรื่องกิเลสเผาศพคน ทั่วโลกดินแดนมีแต่ กิเลสเผาศพคน ไปใหญ่เลยอย่างนั้นแล้ว

(คุณ..ฝากมาราบถามปัญหาฝ่ายภรรยาครับผม ว่ามีหลานไปอยู่ด้วย หลาน คนนี้ไม่ค่อยยิ้ม เวลากลับมาจากโรงเรียน สวัสดิ์ พุดด้วยแล้วหน้ามันตึงไปเลย แก้กัเลย หน้าตึงไปด้วย โกรธไปด้วย ฝากกระผมมาถามว่า จะทำอะไรไม่ให้ตึงไปด้วย กระผม บอกกระผมจะไม่กล้าถามถ้าไม่อยู่ใกล้ท่าน เดี่ยวท่านจะดุเอา) ถ้างั้นก็เอาละ พอดิกัน ทางนี้ก็ไม่กล้าตอบ เหมาะกันแล้ว ไม่ตอบเพราะทางนั้นไม่กล้าถาม ทางนี้ก็ไม่กล้าตอบ หลานหน้าบึ้ง ยาก็หน้าบึ้ง หลานกับยาก็พอ ๆ กัน บอกท่านตอบมาแล้วว่า หลานกับย่า นั้นพอ ๆ กัน แล้วที่นี้ยาก็จะถามมาพอ ๆ กันยังงี้ หลานก็หน้าบึ้ง ยาก็หน้าบึ้ง พอ ๆ กันเข้าใจไหม ธรรมดาที่เหมาะสม เราเป็นขนาดย่า หลานหน้าบึ้ง เราหน้ายิ้มถึงถูก ว่า ยังงี้หลานอย่างนั้นหลานอย่างนี้เข้าไป สักเดี๋ยวหลานก็มาหาย่าเท่านั้น วิชาสอนหลาน ยากอะไร แต่วิชาสอนผัวกับเมียมันสอนยากนะ ไปนื้อยาไปทะเลาะกันนะ เอ้า ทะเลาะ กันแล้ว อะไรก็ไม่รู้

เราพูดจริง ๆ ใครฟังเทศน์เราให้ฟังให้จริง คือเราไม่มีอะไรปลอมแปลงสำหรับ สามโลกธาตุนี้ เราพูดจริง ๆ เปิดหมด ปล่อยหมดไม่มีอะไรเหลือเลย เหลือแต่ธรรม ล้วน ๆ จะพูดไปตามธรรมดาธรรมตรงเป้ง ๆ ไปเลย เรื่องว่าพุดดูพุดตาพุดเต็ดพุดดู เตือดหรือพุดสกปรกโส่มมออย่ามายุ่ง สายของธรรมก้าวเดินไปเรื่อย ๆ อย่างเท่าเราถ้า ลงได้ก้าวเดินนี้เหยียบไปหมดแม้แต่กองขี้ ใครไม่กลัวเท่าเป็อนก็เหยียบเลย ไม่ว่าอะไร มันหมอบอยู่แล้ว อะโรมันก็ไม่สูงกว่าฝ่าเท้า ฝ่าเท้ามันอยู่เตี้ย ๆ อยู่ต่ำ ๆ แต่เวลาไป

ไม่มีอะไรสูงยิ่งกว่าฝ่าเท้า ภูเขาทั้งลูกมันก็ขึ้นเหยียบได้เลย ฝ่าเท้ามันสูงกว่าภูเขา ฝ่าเท้าเราไปไหนมันเหยียบได้หมด ก็ชั้นมันก็เหยียบได้หมด

เรื่องธรรมะตั้งแต่ธรรมะพื้น ๆ เหยียบไปหมด สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรเหนือธรรม เพราะฉะนั้นธรรมจึงตรงไปตรงมา ไปแบบฉบับของธรรม การเทศนาว่าการจึงไปแบบของธรรมล้วน ๆ ไม่มีโลกเป็นอารมณ์เลย ไปเรื่อย ๆ ใครจะตำหนิติเตียน ชมเชยสรรเสริญ เป็นเรื่องของเขาต่างหาก เรื่องของธรรมแสดงกลาง ๆ ไปเรื่อย หลักใหญ่ของธรรมก็คือข้อเปรียบเทียบ และนำหนักอะไรที่จะเข้ามาเปรียบเทียบกัน เป็นน้ำหนัก จะเป็นทางเดินของธรรมเรื่อย ๆ ไป อย่างนั้นเรียกว่าธรรม ธรรมจะไม่มีสูงมีต่ำ ตรงไปตรงมา เราก็ปฏิบัติมาถึงขนาดนี้ละ

(กระผมไม่เคยนั่งสมาธิสัก แต่จิตของกระผมก็วนเวียนที่จะพิจารณา อย่างพระพุทธเจ้าสมัยที่ท่านไปเทศน์แล้วพระและคฤหัสถ์พอฟังแล้วบรรลุได้เลย แสดงว่าไม่เคยเรียนสมาธิมาก็บรรลุได้หรือเปล่า หรือว่าต้องเรียนสมาธิมาก่อน)

มันพร้อมในขณะนั้นนั่นแหละ คือมันเร็ว ช้าก็เป็นลำดับ ๆ ไป ถ้าเร็วก็พริบผ่านปั๊บเลย เหมือนอย่างเครื่องบินไปนี้กับรถยนต์ไป เราก้าวเดินไป เราก็เดินบนแผ่นดิน รถยนต์ไปเร็วกว่าเราเดิน ที่นี่เครื่องบินไปมันเร็วกว่ารถยนต์อะไร ๆ แต่มันก็ผ่านนี้ไปมันหากเร็วปั๊บไปอย่างนั้น (แล้วแต่กำลังของมันและเส้นทาง) แล้วแต่กำลัง ดังที่ท่านแสดงไว้แล้ว พวกชิปปาภิญญา ทันธาภิญญา ผู้ที่รู้เร็วก็พร้อมพริบ ๆ ไปเลย ผู้ช้าก็ค่อยเรียงลำดับลำดับไปเรื่อย ถ้าผู้เร็วก็ปั๊บพุ่งถึงเลย อย่างคำ “ท่าน” เราเขียน ท สระอา น แล้วไม้เอก เราฝึกหัดที่แรกตัว ท.ก็นึกเสียพอเต็มที่ แล้วก็มาสระอา แล้วก็มาน.แล้วก็มาไม้เอก กว่าที่จะอ่านได้ ๓ ชั่วโมงเข้าใจไหมล่ะกว่าจะจบ ที่นี่เวลาเราชำนาญแล้วพอว่า ท่าน มาพร้อมกันหมดเลย จะว่าขาดอะไรไม่ขาด มาพร้อม ๆ กัน ความรวดเร็วเข้าใจไหมล่ะ ว่า ท่าน คำเดียวมันมาพร้อม ๆ กันเลย มาด้วยความรวดเร็ว

อันนี้จิตของท่านผู้ที่จะสำเร็จมรรคผลนิพพานอย่างรวดเร็วก็แบบเดียวกัน พริบ ๆ พุ่งเลยถึงที่ เหมือนเครื่องบินปั๊บพุ่งถึงโน่น อันนี้ก็ปั๊บถึงโน่น มันก็ผ่านไปนั่นแหละแต่มันเร็วเข้าใจหรือเปล่า ความเร็วต่างกัน ในครั้งพุทธกาลก็อย่างเห็นในตำราแล้ว ท่านเทศนาว่าการ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมบรรลुธรรมเต็มไปหมดทั่วแดนโลกธาตุ ก็เพราะคนมีอุปนิสัยปัจจัย ในระยะที่พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้นั้นมีมาก เพราะฉะนั้นผู้บรรลุธรรมในช่วงนั้นจึงมีมาก ๆ เหมือนผลไม้รุ่นแรก รุ่นสอง รุ่นสาม ก็อย่างนั้นแหละ ต้นไม้ต้นเดียวก็ตาม รุ่นแรกดีกว่าเพื่อนใช้ไหมล่ะ รุ่นสองรุ่นสามมันก็เป็นของมันไป อันนี้คนก็เป็นรุ่น ๆ เหมือนกัน ผู้รุ่นแรกรอที่จะออกอยู่แล้ว อย่างพระเบญจวัคคีย์ทั้งห้านั้นก็ปฏิบัติรออยู่แล้ว พอเปิดประตูปั๊บก็พุ่งออกเลย

แสดง เทวเม ภิกษเว อนุตตา ปพฺพชิตน น เสวิตพฺพา ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร
 เท่านั้น พอจบลงพระอัญญาโกณฑัญญะออกอุทานเลย นั่นเปิดประตูแล้ว พอลำดับที่
 สองเทศน์อนัตตลักขณสูตร เบญจวัคคีย์ทั้งห้าบรรลุธรรม เป็นอรหัตบุคคลพร้อมกัน
 หหมดเลย ท่านรวดเร็วอย่างนั้น มันต่างกัน ต่างกันก็ตามเถอะขอให้ตั้งใจภาวนา มันจะ
 ไปไหนไม่พ้นกิเลส มันจะอยู่ใต้อำนาจของธรรมทั้งนั้น ธรรมบีบลงไป ๆ สุดท้ายมันก็
 อยู่ ถ้ามีแต่มันบีบเราไม่ได้เรื่องนะ ไปที่ไหนเห็นแต่กิเลสบีบหัวคนเราเปื้อนนี่นะ
 อย่างที่ว่าไปที่ไหนเห็นแต่กิเลสเผาศพคน คนไม่ได้เผาศพกิเลส มันก็แบบนั้นแหละ

สรุปทองคำเมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๗๓ บาท ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๔๐ ดอลลาร์
 ทองคำที่ได้หลังจากการมอบที่ทำเนียบรัฐบาลที่ผ่านมานั้นเวลานี้ได้ ๑๐๗ กิโล ๓๐
 บาท ๖๔ สตางค์

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd